

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Muha József

Cím:

„Guineai Grosics” és társai Csepelen

Forrás:

Neprebadaq,
(Hely)

(Idő)

1960. júl. 16.

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

796.33

Hely

Idő

1960

Személy

Helyszám

Kamara Tiami Dilatizs.

Kamara Mamadu.

A Csepel Vasmű üzeimben tegnap ritka vendégek jártak. Ahol megfordultak, mindenütt szeretettel fogadták a több ezer kilométerről érkezett fiatal guineai sportolókat. S még tovább is maradtak volna, ha nem rohan oly gyorsan az idő. Délután a csepeli stadion zöld gyepeén kergette a kerék labdát a 22 fekete bőrű fiatal. Tíz hónap óta két magyar edző, Csanádi Ferenc és Szépföldi József foglalkozik velük. Ők választották ki 3000 játékos közül a legtehetségesebbeket, akik most néhány hetet Magyarországon töltenek.

— A kezdeti nehézségeken már túl vagyunk — mondja Szépföldi József. — Eleinte nemcsak hogy nehezen értettük egymást, de *anynyira hasonlítanak egymáshoz a játékosok, hogy nehéz volt megismernem őket.* A legnagyobb erényük, hogy igen fegyelmeztettek és nagyon akarnak tanulni. Van közöttük nyomdász, vasas, gépkocsivezető, s valamennyien húsz év körüliek.

A beszélgetés közben az egyik játékos, mintha Grosics nevét mondta volna. Az edző látja csodálkozásunkat, és rögtön felvilágosít:

— *Igen, van Grosicsunk, nem is egy, mindhárom kapusunkat így hívják.*

Az „első számú Grosics”, tulajdonképpen Morley Kamara, 22 éves irodai alkalmazott.

— Látta már a magyar kapust védeni? — kérdezzük.

— Nálunk nagy figyelemmel kísérik a külföldi labdarúgókat, különösen a magyarokat — mondja. — *Grosicsot csak képen láttam, de nagyon tetszett, ahogy*

fogja a labdát, s így lettem Guineában Grosics.

Szépföldi József edző közbeszól: „*Van még Bozsik és Albert is a csapatban.*” Azzal elkiáltja magát: „Albert.” A kapura lövöldözők közül odajön egy göndör hajú fiatal fiú. Bemutatkozik.

— Albert vagyok — mondja huncut mosolygással, de aztán rögtön hozzáteszi eredeti nevét: *Kamara Tiami Dilatizs.* S mondjuk el azt is, hogy a guineai Bozsikot *Bafode Szakónak* hívják.

Amikor az edző vezényszava hangzik és elkezdődik az edzés, senki sem vonja ki magát.

— Csak rövid ideje vagyunk Budapesten — mondja Sanó Tidiámi, a küldöttség vezetője —, de már tapasztaltuk, hogy *barátok közé érkezünk.* Akárhol megfordulunk, örömmel szorítanak velünk kezét, s ez nagyon jól esik. Talán ezért is érezzük magunkat olyan jól Budapesten. Örülünk annak is, hogy a magyar labdarúgóktól személyes tapasztalatok alapján tanulhatunk. Mert *Guineában is a labdarúgás a legnépszerűbb sport...*

Muha József